

Pes je zacvilil in pritekel iz gozda ter se ustavil na stezi in čakal, kdaj opravi Gozdulja sama s popotnikom. Ko je slišal kletve svoje gospodinje, je zadovoljno mahal z repom in lajal, kakor bi z njo soglašal.

»Tako, zdaj si v božjem imenu izginil in se skrill! Kar premišluj, ko pojdeš skozi gozd, kako ti je Bog pomagal in te je Gozdulja po njegovi volji naklestila, hihihih . . .!«

To sta še slišala Tona in Polona in potem sta videla, kako se je nagnilo sonce in ožarilo gozd, kakor da se je vnel v prečudnem ognju. In še se jima je zazdelo, da vidita v tej prelepi svetlobi popotnika, ki ves zlat stopa med tihimi drevesi in tone v morju večerne luči . . . (Dalje.)

M. K.:

Tatič Pridanič.

(Zgodbica.)

Na kozarček brinjevčka
potovka stopila
je v žganjarno, jajčka pa
zunaj je pustila.
Mihec brž h košari — hop!
Jajc za pirhe rdeče
si nabere poln klobuk.
Ves žari od sreče . . .
Da tatovine grde te
nihče ne opazi,
brž klobuk na vrh glavé! —
in se proč odplazi.
Proti domu žvižgajoč
uzmovič koraka.

Kdo mu pa nasproti gre?
Joj, učitelj Sraka!

»Dober dan!« odkrije se
Mihec brž spoštljivo.

Pa ta hip že kaznovan
je za hudobijo:

jajca se usujejo —
smuk! mu iz klobuka.

»Kaj pomeni to?« strmi
vanj učitelj Luka.

»Kar z menoj!« ukaže mu
in domov ga žene.

Tam za Mihca milosti,
jojme, ni nobene:

mesto pirhov — švrk! švrk! švrk!
v žalosti globoki
s palico dobil jih je
po tatinski roki.

